U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatelky **N. T. X.,** zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem v Brně, Příkop 8, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2006, č. j. 46 Az 81/2006 - 16,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán“), ze dne 12. 9. 2006, č. j. OAM-1011/LE-BE03-BE01-2006, jímž byla zamítnuta její žádost o udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele

v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti ve znění jejího doplnění ze dne 22. 12. 2006 uplatňuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Stěžovatelka se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azyl a rovněž namítá, že správní orgány, stejně jako krajský soud pochybily, když v předcházejícím řízení neposoudily otázku, zda jí popsaná osobní situace neodůvodňuje udělení doplňkové ochrany z důvodů uvedených v ustanovení § 14a téhož zákona. Stěžovatelka jako důvody pro udělení azylu v řízení před správním orgánem uváděla problémy s bývalým manželem, který ji často v opilosti fyzicky napadal, a snahu o legalizaci zdejšího pobytu, které správní orgán a krajský soud zhodnotily jako potíže se soukromými osobami.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že problematika domácího násilí již byla předmětem jeho posuzování např. v rozhodnutí ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007 - 68, publikovaném na www.nssoud.cz. Ve světle skutečností, které stěžovatelka v průběhu předcházejícího správního řízení uváděla, je však možno její problémy s bývalým manželem podřadit pod problémy se soukromou osobou, jimiž se Nejvyšší správní soud taktéž podrobně zabýval, a to např. v rozhodnutí ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, publikovaném na www.nssoud.cz, či v rozhodnutí ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, publikovaném na www.nssoud.cz, podle nichž skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, pokud problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory.

Ve věci namítaného nesprávného posouzení udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 - 64, publikovaném na www.nssoud.cz, uvádí, že institut tzv. doplňkové ochrany od 1. 9. 2006 v plném rozsahu nahradil institut překážek vycestování tak, jak jej definoval § 91 zákona o azylu, resp. § 179 zákona č. 326/1999 Sb., a to v celé šíři. Proto je možno závěry vyplývající z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se překážek vycestování aplikovat i na rozhodování o udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. K otázce rozhodování o překážce vycestování v případě, kdy žádost o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 zákona, se Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozhodnutí ze dne 22. 9. 2004, č. j. 5 Azs 230/2004-45, publikovaném na www.nssoud.cz, podle něhož: *„Pouze v případě udělení či neudělení azylu v režimu § 12, § 13 a § 14 téhož zákona je ve smyslu § 28 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, obligatorní částí rozhodnutí konstatování, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování*.“

Stěžovatelka rovněž uplatňuje stížní důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Má zato, že správní orgán při zjišťování skutkového stavu věci porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť si pro své rozhodování neopatřil dostatečné množství podkladů a nepřihlédl k informacím ohledně situace ve Vietnamu obsaženým ve zprávě Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2003. Stěžovatelka dále argumentuje články 196 a 203 Příručky

k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydané v roce 1992 Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, týkajícími se prokazování tvrzených skutečností.

Nejvyšší správní soud k takto uplatněným kasačním námitkám předesílá, že žádost stěžovatelky byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť stěžovatelka v průběhu předchozího řízení neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být v zemi svého původu vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 téhož zákona. Základem rozhodnutí správního orgánu tedy nebylo ověření splnění skutečností týkajících se důvodů obsažených v ustanovení § 12 zákona o azylu. Tato otázka již byla v minulosti předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu, který např. ve svém rozhodnutí ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 - 45, publikovaném pod č. 349/2004 Sb. NSS, uvádí, že naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné vylučuje posouzení žádosti o udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Rovněž v rozhodnutí ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, publikovaném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v případě zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné není prováděno dokazování ohledně zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu s odkazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pak Nejvyšší správní soud podotýká, že stížním důvodem obsaženým v tomto ustanovení je nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, nikoli správního orgánu, k níž je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). I tato otázka však byla v minulosti předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu, ať už v jeho rozhodnutí ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, či rozhodnutí ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 689/2005 Sb. NSS.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu